

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **T. T. H. B.**
zastoupena Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem
se sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2025, č. j. MV-109786-4/SO-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 22. 5. 2025, č. j. OAM-37098-31/ZM-2023 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. m) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále

jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta její žádost o vydání zaměstnanecké karty. Současně bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalovaný svůj závěr odůvodnil tím, že žalobkyně požádala o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem studia pouze proto, aby jako držitelka dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia mohla následně požádat o vydání zaměstnanecké karty ve smyslu § 42g odst. 5 citovaného zákona na nekvalifikovanou pracovní pozici, neboť na zastupitelském úřadu v zemi původu by o ni s ohledem na kvóty žádostí stanovené nařízením vlády č. 220/2019 Sb., požádat nemohla.

II. Shrnutí žalobních bodů a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně ve včas podané žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za zcela nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Závěr správních orgánů, že se dopustila obcházení zákona s cílem získat zaměstnaneckou kartu je dle jejího názoru nezákonný, když § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců takovou skutkovou podstatu nezná a neupravuje.
4. Žalobkyně připomněla, že její žádost byla již jednou zamítnuta, Nejvyšší správní soud však rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, s tím, že u žádostí podaných přímo v ČR nelze rozpor se zájmem ČR navázat na počty kvót žádostí podaných na zastupitelských úřadech. Pokud správní orgán kvóty v dalším řízení opětovně zmiňuje, dle žalobkyně v podstatě neguje závěry Nejvyššího správního soudu. Správní orgán ji za výkon jejích práv sankcionuje, přestože zákon podání žádosti na území ČR explicitně umožňuje – její žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány žádost akceptovaly a nenamítly, že by žalobkyně k jejímu podání nebyla oprávněna.
5. Žalobkyně si je vědoma toho, že podání žádosti samo nezakládá právo na její vyhovění, nicméně správní orgány se měly primárně zabývat tím, zda splňuje podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty a zda doložila listinné náležitosti. Navíc správní orgány zcela pomíjejí, že vydané povolení k pobytu za účelem zaměstnanecké karty neznamená, že žalobkyně nebude i nadále studovat.
6. Ze správního spisu dle žalobkyně vyplývá, že dokazování nebylo vedeno tak, aby žádosti bylo vyhověno, ale v její neprospěch tak, aby žalovaný žádost vždy zamítl. Jeho závěry odporují provedení dokazování – byl proveden její výslech, v němž své motivace a záměry do budoucna jasně vysvětlila, přičemž žalovaný v podstatě k tomuto úkonu nepřihlíží, resp. její sdělení hodnotí jako nepravdivá.
7. Přístup správních orgánů označila žalobkyně za nepřípustnou libovůli, která by v podstatě znamenala, že by mohly tuto skutkovou podstatu aplikovat za jakékoliv situace, kdy cizinec podá žádost ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Namítla, že vůbec netuší, co přesně žalovaný myslí pojmem “nenaplnění deklarovaného účelu pobytu”, který zákon o pobytu cizinců nezná a nedefinuje. Připomíná, že se přípravného kurzu za účelem přípravy ke studiu akreditovaného studijního programu Ekonomie účastnila a účel pobytu tedy splnila. V tomto směru má za to, že správní orgán v její neprospěch argumentuje něčím, co nejen nemá oporu v zákoně, ale je i v rozporu se skutečným stavem věci.
8. Dle žalobkyně navíc nebyl vůbec zkoumán dopad rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, a to ani s ohledem na dobu jejího pobytu na území.

9. S odkazem na zásadu legitimního očekávání upozornila na to, že zavedení kvót bylo navrhováno vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území a ve vztahu k cizincům, kteří již na území pobývají za jiným než ekonomickým účelem, kvóty aplikovat nelze.
10. Pokud správní orgány ve vztahu k pracovní smlouvě uzavřely, že žalobkyně má na území vykovávat nekvalifikovanou práci za mzdu, která se nepatrně pohybuje nad hranicí minimální, má žalobkyně za to, že i takovou pracovní smlouvou splnila podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty. Jedná se tak o nezákonnou libovůli správního orgánu i názor, který je v rozporu se samotnou dikcí zákona i vlastní praxí správního orgánu I. stupně.
11. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu vrácena k novému projednání.
12. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 8. 9. 2025 plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť dle něj žaloba nepřináší novou argumentaci. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání postupem předvídaným v § 51 s. ř. s.
14. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
15. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty s odůvodněním, že se dopustila obcházení zákona. Žalobkyni bylo dříve vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování přípravného jazykového kurzu organizovaného veřejnou vysokou školou ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Žádost byla podána na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, pobytové oprávnění jí bylo vydáno s platností od 25. 10. 2022 do 31. 8. 2023, přičemž žalobkyně na území ČR přicestovala dne 2. 11. 2022 a ještě před ukončením přípravného kurzu podala dne 24. 5. 2023 (tj. po cca 7 měsících od příjezdu žalobkyně do ČR) žádost o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici pomocná síla v kuchyni (tedy na pozici, jež vyžaduje pouze minimální vzdělání), a to aniž by studium deklarovaného programu vysoké školy zahájila.
16. Předchozí rozhodnutí žalovaného, kterým byla žádost žalobkyně zamítnuta dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, že její pobyt na území není v zájmu ČR, bylo při předchozím soudním přezkumu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, zrušeno. V dalším řízení byla žalovaná vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu, že žalobkyni nelze žádost zamítnout pro rozpor se zájmem ČR vyjádřeným toliko kvótami (k tomu krajský soud v podrobnostech odkazuje na znění citovaného rozsudku NSS).
17. V řízení po zrušení správního rozhodnutí správní orgán I. stupně učinil součástí spisu záznam z pohovoru se žalobkyní, který byl proveden již v rámci řízení o její žádosti

o pobytové oprávnění za účelem studia, a přípis Ústavu jazykové a odborné přípravy ze dne 5. 2. 2025. Dále byla žalobkyně dne 28. 3. 2025 vyslechnuta.

18. Krajský soud při posouzení věci vycházel z následující právní úpravy:

19. Dle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění pro projednávanou věc, tj. účinném do 30. 6. 2023, *zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu oprávnující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání. Následující odstavce uvedeného ustanovení upravují podmínky, za nichž je cizinec oprávněn o zaměstnaneckou kartu žádat. Ustanovení § 42h tohoto zákona stanoví náležitosti k žádosti o vydání zaměstnanecké karty.*
20. Podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců platí, *že žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu. Žádost nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; to neplatí, jde-li o cizince, který na území pobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) až c) nebo § 33 odst. 3 a následně na území pobývá na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu vydané podle § 43, pobývá-li na území nepřetržitě po dobu nejméně 3 let. Žádost dále nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání. V zastoupení cizince, který není oprávněn na území ministerstvu podat žádost o vydání zaměstnanecké karty podle věty druhé, může žádost podat ministerstvu na základě plné moci jeho zaměstnavatel, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem programu schváleného vládou za účelem dosažení ekonomického nebo jiného významného přínosu pro Českou republiku, který je organizačně zajišťován nebo koordinován k tomuto účelu ministerstvem nebo jiným ústředním správním úřadem, jehož okruhu působnosti se program týká (dále jen "vládou schválený program"), a umožňují-li tento způsob podání žádosti podmínky tohoto programu.*
21. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavce 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
22. Podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu nad 90 dnů, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství nebo pokud byl účelově jmenován členem statutárního orgánu obchodní korporace a jeho činnost jako člena statutárního orgánu obchodní korporace není skutečným účelem jeho pobytu na území.*

23. Krajský soud úvodem poznamenává, že z hlediska soudního přezkumu představují žalobou napadené druhoinstanční a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) a že správní soudy neprovádí dokazování správním spisem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
24. Krajský soud se zabýval nejprve žalobkyní namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvážil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení – rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není tak projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018 – 38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
25. V nyní projednávané věci není napadené rozhodnutí ani jednou z výše uvedených vad zatíženo a je přezkoumatelné. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích uvedly, jak a proč rozhodly, jak posoudily zjištěné právně významné skutečnosti a proč měly

vznesené námitky žalobkyně za nedůvodné. Je zřejmé, že nosným důvodem zamítnutí žádosti byl závěr správních orgánů, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců. Tento závěr správní orgány přezkoumatelně odůvodnily tím, že žalobkyně využila vízum k pobytu nad 90 dní za účelem studia jako vstupenku na území České republiky a možnost získat zaměstnaneckou kartu pro výkon nekvalifikované práce. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je nepochybně způsobilé být v mezích žalobních námitek předmětem věcného soudního přezkumu. Lze dodat, že uvedení konkrétního cíle obcházení zákona, z něj nevytváří novou skutkovou podstatu, jak žalobkyně také namítala. Ostatně jak je zřejmé ze znění § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců, tam zmíněné důvody obcházení zákona vedoucí k získání víza k pobytu nad 90 dnů jsou v něm uvedeny pouze příkladmo.

26. Nutno připomenout (jak správní orgány také konstatovaly - viz str. 6 prvoinstančního rozhodnutí a str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí), že vláda České republiky svým nařízením stanovila maximální roční počet žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním *Programu klíčový a vědecký personál* podaných u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji, čímž mělo dojít k omezení pracovní migrace z Vietnamské socialistické republiky toliko na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených. Žalobkyně by o vydání zaměstnanecké karty týkající se pracovní pozice vyžadující nízkou kvalifikaci na zastupitelském úřadu v Hanoji požádat nemohla.
27. Žalobkyně má dále za to, že žalovaný rozhodoval tendenčně a byl od začátku rozhodnut žádosti nevyhovět. Žalobkyně toto dovozuje na základě toho, že správní orgány opětovně uvedly jako jediný důvod nevyhovění žádosti kvóty stanovené pro příjem žádostí, a k obsahu sdělení žalobkyně při výsledku nepřihlíží.
28. Lze obecně přisvědčit názoru žalobkyně (opřenému zejména o závěr NSS v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37), že zamítnutí její žádosti nelze opřít pouze o nařízení vlády č. 220/2019 Sb. s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky vyjádřený právě kvótami. Ustanovení § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců totiž opravňuje vládu stanovit kvóty toliko pro žádosti podávané na zastupitelských úřadech. Dopady této úpravy nelze rozšiřovat i mimo vybrané zastupitelské úřady. Je tedy vyloučeno promítnutí daného zájmu do posuzování žádostí podaných přímo v České republice, a tedy plošné zamítání žádostí dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány však v individuálních případech mohou posuzovat tento postup i s ohledem na časovou souslednost jako obcházení zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43). Žalobkyně tak mohla mít legitimní očekávání pouze v tom, že její žádost nebude zamítnuta dle písm. j), avšak nikoliv proto, že se ke kvótám nebude přihlížet vůbec. Ani v této věci předchozí zrušující rozsudek ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, nevyloučil možnost zamítnutí takové žádosti např. z důvodu zneužití dlouhodobého víza k jinému účelu.
29. Je právě smyslem § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců postihnout případy, když jednání osoby, ač v dané chvíli po právu, směřuje k nepatřičnému výsledku. V daném případě tak nastala situace, kdy žalobkyně skutečně mohla podat žádost o vydání zaměstnanecké karty jako nového účelu pobytu na území v souladu s §42g odst. 5 citovaného zákona, tedy toto právo mohla vykonat, nicméně před samotným věcným posouzením žádosti dal zákonodárce správnímu orgánu prostor žádost posoudit ve všech souvislostech a případně zamítnout. Smyslem písm. m) je postihnout právě jednání, ač v tu

- chvíli po právu, motivované jiným – nepřípustným záměrem (na což ostatně i odkazovaly rozsudky Nejvyššího správního soudu v obdobných případech – srov. ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48, ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43 a ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56). Jako snahu obejít kvóty tento postup nelze vyhodnotit v každém případě, musí se skutečně jednat o případy, u nichž je to evidentní.
30. V této souvislosti správní orgány přiléhavě ve svých rozhodnutích odkázaly na nález Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 119/01, dle kterého obcházení zákona představuje postup, kdy se někdo chová podle práva, ale záměrně tak, aby dosáhl výsledku právní normou nežádoucího.
31. V daném případě byl žalobkyni umožněn vstup na území v souladu se směrnicí č. 2016/801/EU, neboť deklarovala svou vůli v ČR studovat na vysoké škole. Za tímto účelem také navštěvovala přípravný jazykový kurz organizovaný vysokou školou, který však řádně neukončila – nesplnila podmínky k udělení osvědčení o absolvování studijního programu. Je však nezbytné zdůraznit, že žalobkyně o zaměstnaneckou kartu požádala dne 24. 5. 2023, tedy v době, kdy stále navštěvovala jazykový kurz s akreditací (ten končil až 31. 8. 2023), zjevně tedy žádost o vydání zaměstnanecké karty nepodala z důvodu svých případných neúspěchů při studiu. Naopak ze sdělení Ústavu jazykové a odborné přípravy vyplynulo, že v té době plnila své studium řádně a její absence byla v normě (pod 20 %) K dalšímu zamýšlenému studiu se však již nepřihlásila.
32. Další zjištěnou skutečností podporující závěr o skutečném úmyslu žalobkyně, tj. nestudovat, ale pracovat (tedy obejít v tomto směru zákon) je to, že ačkoliv při podání žádosti o vízum k pobytu za účelem studia uvedla, že veškeré finanční náklady spojené se studiem a pobytem na území má zajištěny, protože jí je budou hradit rodiče, a že se bude plně věnovat studiu, při výsledku ve správním řízení po zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného naopak tvrdila, že pro vysokoškolské studium nemá dostatek finančních prostředků, a proto musí pracovat, že studovat vysokou školu bude poté, co se doučí jazyk na úrovni potřebné pro vysokoškolské studium, aniž by však nějaký jazykový kurz nyní navštěvovala. Rovněž uvedla, že nedisponuje nostrifikací svého zahraničního středoškolského vzdělání.
33. Obsah a výpovědní hodnotu výsledku žalobkyně vyhodnotily správní orgány tak, že nebylo možné očekávat, že by během výsledku sdělila, že tu chce vykovávat nekvalifikovanou práci na plný úvazek a že studovat tu nikdy nechtěla. A proto správní orgán I. stupně důvodně považoval za relevantní časovou posloupnost jednání žalobkyně a objektivně existující zjištěné skutečnosti než jí tvrzený cíl a motivace (viz str. 5 prvoinstančního rozhodnutí). Žalovaný se pak k obsahu výsledku žalobkyně vyjádřil podrobněji, mj. zhodnotil, že ačkoliv deklarovala, že je finančně zajištěnou studentkou, původně tvrzený účel pobytu spočívající v získání vysokoškolského studia nenaplnila; a byť se po svém příjezdu do přípravného kurzu na UJOP skutečně zapsala a účastnila se jej, neukončila ho řádně, k dalšímu studiu se nepřihlásila, nadále nestuduje a ke studiu nemá ani dostatečné finanční prostředky. Prostřednictvím získaného pobytového oprávnění za účelem studia tak žalobkyně přicestovala na území, avšak jejím primárním cílem nebylo získat vysokoškolské vzdělání, ale výdělečná činnost, tj. požádat o zaměstnaneckou kartu (viz str. 5 - 7 napadeného rozhodnutí).

34. Krajský soud nikterak neupírá žalobkyni právo změnit své plány, avšak správními orgány popsané její jednání a objektivní okolnosti v časové posloupnosti v jejím případě dostatečně odůvodňují jejich závěr o tom, že uděleného oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem studia zneužila v úmyslu získat zaměstnaneckou kartu a změnit tak status svého pobytu ze studijního na pracovní. Popsanou situaci dokresluje navíc i to (jak správně konstatoval také žalovaný), že žalobkyně nevysvětlila, jak by vůbec chtěla dostat svému tvrzenému záměru, že po doučení českého jazyka naváže vysokoškolské studium, když se v současné době žádného přípravného jazykového kurzu ani neúčastní. Pokud žalobkyně vnímala, že studium českého jazyka je složitější, než očekávala (jak tvrdila), a chtěla by opravdu studovat, nabízelo se zcela logicky absolvování dalšího kurzu českého jazyka, přičemž nedostatek finančních prostředků mohla vyřešit přivýdělkem (jako studentka akreditovaného oboru vysoké školy v ČR by nepotřebovala zaměstnaneckou kartu), nikoliv se nechat zaměstnat na plný úvazek na pozici pomocná síla v kuchyni.
35. Smyslem povolení k pobytu za účelem studia je, aby cizinci získali vzdělání v akreditovaném oboru vysoké školy, z tohoto důvodu jí toto povolení bylo uděleno. Žalobkyně tu objektivně nedokončila ani odbornou jazykovou přípravu, a ani si nepodala žádost o prodloužení doby povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, pokud by skutečně měla zájem o opakování kurzu odborné jazykové přípravy. Z jejích tvrzení je nejasné, zdali vůbec někdy studovat začne, když nelze předjímat, kdy bude umět natolik česky, aby studium zvládla, popř. kolik financí bude na studium potřebovat a za jak dlouho je našetří. Lze připomenout, že při podání žádosti o pobytového oprávnění za účelem studia žalobkyně očekávala dobu studia v délce celkem čtyř let s tím, že se posléze vrátí zpět do země původu.
36. Pokud žalobkyně namítla, že poukaz správního orgánu na výši mzdy za nekvalifikovanou práci, je nezákonnou libovůlí, ani tato námitka není důvodná. Rozhodným faktorem totiž nebyla výše mzdy v zamýšleném zaměstnání, ale stupeň kvalifikace nutné pro výkon tohoto zaměstnání a na něj navazující nemožnost si o zaměstnaneckou kartu v zemi původu požádat. Je rovněž zřejmé, že správní orgány výši mzdy pouze dokreslovaly skutečnost, že zmíněná částka náklady spojené s případným dalším studiem a pobytem na území nemůže pokrýt (v původním řízení žalobkyně uváděla, že měsíčně vyjde studijní pobyt na cca 12.000 - 15.000 Kč a roční kurz jazykové přípravy vyšel cca na 5.000 EUR).
37. Krajský soud se tedy neztotožnil s názorem žalobkyně, že je napadené rozhodnutí nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a zaujal závěry, které řádně odůvodnil, tj. že za relevantní považoval posouzení samotného jednání žalobkyně v určitém časovém rámci a objektivně existující skutečnosti (která popsal) oproti jejím tvrzením a jí při výsledku sdělených úmyslech. Krajský s jeho závěry souhlasí a zdůrazňuje, že pokud cizinec získá oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem studia, je třeba aby jeho primárním účelem pobytu bylo právě studium a získané oprávnění by se nemělo stát „pouze“ vstupenkou na území. Nelze proto přehlížet skutečnosti, které nasvědčují tomu, že cizinec (v tomto případě žalobkyně) tímto svým jednáním, tj. prostřednictvím studijního pobytového oprávnění pouze zneužil možnosti podat žádost o vydání zaměstnanecké karty na území ČR, přestože by tak nemohl učinit na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji z důvodu stanoveného maximálního počtu žádostí podle nařízení vlády.

38. Žalobkyně též namítala, že správní orgány se nepřezkoumatelným způsobem vypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do jejích soukromých a rodinných poměrů ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle jejího názoru se totiž omezily na zcela obecná konstatování, neaplikovaly kritéria stanovená v § 174a citovaného zákona na její případ, ani neověřovaly její skutečné a reálné zázemí pro zajištění celkové přiměřenosti rozhodnutí.
39. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Dle třetího odstavce téhož ustanovení se přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
40. Krajský soud především konstatuje, že ze správními orgány aplikované právní úpravy, konkrétně z § 56 odst. 1 písm. m) ve spojení s § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nevyplývá, že by rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty z daného důvodu bylo podmíněno jeho přiměřeností, jak ji vymezuje § 174a citovaného zákona. Správní orgány tedy nebyly povinny posuzovat přiměřenost dopadů svého rozhodnutí. Nelze však přehlédnout, že judikatura NSS dovodila povinnost správních orgánů zabývat se dopady jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizinců tehdy, přichází-li v úvahu porušení mezinárodních závazků ČR, zejména pak čl. 8 Úmluvy. Tato povinnost však není automatická, musí být aktivována buď relevantním tvrzením samotného cizince, případně tím, že je správním orgánům samotným ze spisového materiálu, úřední činnosti či jim dostupných evidencí známo (či přinejmenším mohlo a mělo být známo), že případné porušení mezinárodních závazků ČR přichází v úvahu.
41. Ze samotné žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty plyne, že rodinní příslušníci žalobkyně (matka, otec i oba sourozenci) žijí ve Vietnamu. Žalobkyně se na území ČR zdržuje od listopadu 2022, tedy relativně krátkou dobu, za kterou nějaké zásadní sociální vazby obvykle nevznikají. Nic přitom nesvědčí o tom, že by tomu v tomto případě mělo být jinak. Existence partnerského vztahu na území ČR uváděná žalobkyní jako důvod pro přiznání odkladného účinku má charakter „*vztahu na dálku*“, nelze přehlédnout, že vzdálenost mezi hlášenou její adresou pobytu a partnera je cca 300 km.
42. Namítá-li pak žalobkyně v žalobě, že správní orgány neaplikovaly kritéria upravená v § 174a zákona o pobytu cizinců a neověřovaly nijak její zázemí pro zajištění celkové přiměřenosti svého rozhodnutí, je zřejmé, že ani ona sama nebyla schopna představit jediné relevantní kritérium, jehož optikou by snad mohlo být napadené rozhodnutí shledáno nepřiměřeným či stojícím v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Ani v případě posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů cizince nelze po správních orgánech vyžadovat, aby prováděly *ex officio* šetření po všech myslitelných (a z povahy věci předem fakticky neomezených) hlediscích, jejichž prizmatem by snad bylo ještě jejich rozhodnutí možno přezkoumat. Povinnost správních orgánů zabývat se otázkou, zda jejich rozhodnutí nebude znamenat porušení mezinárodních závazků ČR, musí vyplývat z konkrétních tvrzení samotného cizince nebo

z jejich povědomí o skutečnosti, která by takový rozpor mohla založit. V nyní řešeném případě však žalobkyně žádná způsobila tvrzení neuplatnila a ani neoznačila skutečnosti, které měly správní orgány vést k posouzení dopadu jejich rozhodnutí, jež jim měly být i bez takového tvrzení známy.

43. Správní orgány tedy v otázce posouzení přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně nijak nepochybily. Toto posouzení provedly na základě těch okolností, které jim byly zřejmé, a to zcela přezkoumatelně.

IV. Závěr a náklady řízení

44. S ohledem na shora uvedené krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. (výrok I.)
45. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní také rozhoduje.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 24. října 2025

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně